

The Atonement of Jesus Christ Provides the Ultimate Rescue

By Elder Quentin L. Cook
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Jézus Krisztus engesztelése biztosítja a legfőbb megmentést

Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

April 2025 general conference

As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement.

The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. President Russell M. Nelson assigned me to dedicate the Casper Wyoming Temple late last year. It was a profound, emotional, and spiritual experience. It brought into clear focus the role temples play in rescuing God's children through the Savior's Atonement.

The stakes in the Casper Wyoming Temple District include a portion of the overland trail used by Latter-day Saint pioneers between 1847 and 1868. In preparation for the temple dedication, I reread some of the history of the trail along the Platte River near Casper and continuing to Salt Lake City. The trail had been a thoroughfare for hundreds of thousands of western emigrants. My primary emphasis was the more than 60,000 Latter-day Saint pioneers who traveled the trail.

Most of our pioneers came by wagon, but about 3,000 crossed in 10 handcart companies. Eight of these handcart companies made the monumental trek with remarkable success and few deaths. The Willie and Martin handcart companies of 1856 were the exception.

I reviewed the accounts of the Willie and Martin handcart companies from the time the terrible weather conditions commenced. I became intimately aware of the challenges they faced at the crossing of the Sweetwater River,

Amint Jézus Krisztushoz, a világ Szabadítójához fordulunk, Ő az engesztelésén keresztül megment minket az élet viharaitól.

Jézus Krisztus engesztelése biztosítja a legfőbb megmentést azon próbatételekből, amelyekkel ebben az életben szembenézünk. Russell M. Nelson elnök engem jelölt ki a Wyomingi Casper templom felszentelésére tavaly év végén. Ez egy mélyreható, érzelmekkel teli és lelki élmény volt. Éles megvilágításba helyezte, hogy milyen szerepet játszanak a templomok Isten gyermekei megmentésében a Szabadító engesztelésén keresztül.

A Wyomingi Casper templom kerületében lévő cövek területén található egy része azoknak a szárazföldi útvonalaknak, amelyeket az utolsó napi szent pionírok is használtak 1847 és 1868 között. A templom felszentelésére készülve újra elolvastam a történelmét ennek az útvonalnak, mely a Casper közelében lévő Platte-folyó mellett halad el és Salt Lake City felé vezet. Az ösvény több százezer nyugatra tartó bevándorló főútvonalaként szolgált. Én elsősorban arra a több mint 60 000 utolsó napi szent pionírra összpontosítottam, akik ezen az útvonalon utaztak.

A legtöbb pionírunk szekereken érkezett, azonban háromezren közülük tíz kézikocsis társasággal kelt át. E kézikocsis társaságok közül nyolc figyelemre méltó sikerrel és kevés halálesettel kísérve tette meg ezt a hatalmas utat. A Willie- és a Martin-féle kézikocsis társaságok kivételt képeztek.

Átnéztem a Willie- és a Martin-féle kézikocsis társaságok beszámolóit attól az időtől fogva, hogy szörnyű időjárási viszonyok álltak be. Bensőségesen megismertem azokat a kihívásokat, amelyekkel a Sweetwater-folyón, a Mar-

Martin's Cove, Rocky Ridge, and Rock Creek Hollow.

Between Storms, by Albin Veselka

I had not been inside the Casper Temple prior to the dedication. When I entered the foyer, my attention was immediately drawn to an original handcart painting titled *Between Storms*. The painting was clearly not intended to depict the tragedies that had occurred. As I gazed at it, I thought, "This painting is correct; the vast majority of handcart pioneers did not experience tragedies." I could not help feeling that this is like life in general. Sometimes we are between storms and sometimes between clouds and sunshine.

Heaven's Portal, by Jim Wilcox

When I turned to the original painting on the other wall, titled *Heaven's Portal*, I realized that this beautiful summer painting of what was called "Devil's Gate," with the calm and clear Sweetwater River flowing through it, presented the beauty of the Lord's creation, not just the challenges the pioneers faced in that horrible winter season.

Then I looked forward, behind the recommend desk, and saw a beautiful painting of the Savior. This immediately invoked overwhelming feelings of gratitude. In a world of great beauty, there are also enormous challenges. As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement in accordance with the Father's plan.

For me, the foyer was a perfect preparation for the temple ordinance rooms that allow us to receive the ordinances of exaltation, to make sacred covenants, and to fully accept and experience the blessings of the Savior's Atonement. The Father's plan of happiness is based on the Savior's atoning rescue.

The pioneer experience provides Latter-day Saints with a unique historical tradition and a powerful collective spiritual legacy. For some, the migration had been years in the making after being forcefully driven from both Missouri and Nauvoo. For others, it began after President Brigham Young announced the handcart plan, which was intended to make emigration more

tin-menedéken, a Sziklás-dombháton, valamint a Rock Creek Hollow-n történő átkeléskor kellett szembenézniük.

Between Storms [Viharok között]. Készítette: Albin Veselka

A felszentelés előtt nem jártam a Casper templomban. Amikor beléptem az előtérbe, a figyelmemet azonnal magára vonta egy kézikocsit ábrázoló eredeti festmény, mely a Viharok között címet kapta. A festmény egyértelműen nem a megtörtént tragédiákat hivatott ábrázolni. Miközben szemléltem, ez a gondolatom támadt: Ez egy valóság-hű festmény: a kézikocsis pionírok nagy többsége nem élt át tragédiákat. Önkéntelenül is az az érzésem támadt, hogy ez olyan, mint az élet általában. Néha két vihar között vagyunk, néha pedig felhők és napsütés között.

Heaven's Portal [A menny bejárata]. Készítette: Jim Wilcox

Amikor odafordultam a másik falon függő, A menny bejárata című eredeti festményhez, rájöttem, hogy ez a gyönyörű, nyári kép, mely az Ördög kapujának nevezett helyet, valamint az azon átfolyó csendes, tiszta vízű Sweetwater-folyót ábrázolja, az Úr alkotásának a szépségét mutatja be, nem pedig csak azokat a kihívásokat, amelyekkel a pionírok azon a borzalmas télen szembenéztek.

Ekkor előre néztem, az ajánlási pult mögé, és egy gyönyörű festményt láttam a Szabadítóról. Azonnal a hála túlsorduló érzését keltette bennem. E gyönyörű világban hatalmas kihívások is vannak. Amint Jézus Krisztushoz, a világ Szabadítójához fordulunk, Ő az engesztelésen keresztül megment minket az élet viharaitól az Atya tervével összhangban.

Számomra az előtér tökéletes felkészülés volt a templomi szertartástermekre, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy részesüljünk a felmagasztosítás szertartásaiban, valamint teljes mértékben elfogadjuk és megtapasztaljuk a Szabadító engeszteléséből eredő áldásokat. Az Atya boldogságterve a Szabadító engesztelő megmentésén alapszik.

A pionírok tapasztalata egyedi történelmi hagyományt és erőteljes, közös lelki örökséget nyújt az utolsó napi szenteknek. Néhányak számára a vándorlás már egy évek óta tartó folyamat volt, miután erőszakkal kiűzték őket Missouriból és Nauvooból is. Mások számára akkor kezdődött, amikor Brigham Young elnök bejelentette a kézikocsis tervet, melynek az volt a célja, hogy a

affordable. The handcarts cost much less than wagons and oxen.

A missionary in England, Millen Atwood, said that when the handcart plan was announced, “it ran like fire in dry stubble, and the hearts of the poor Saints leapt with joy and gladness.” Many had “prayed and fasted day after day, and night after night, that they might have the privilege of uniting with their brethren and sisters in [the] mountains.”

Most of the handcart Saints experienced hardship but avoided major adverse events. But two handcart companies, the Willie company and the Martin company, experienced starvation, exposure to freezing weather, and many deaths.

Most of these travelers sailed from Liverpool, England, in May of 1856 aboard two ships. They arrived at the handcart outfitting site in Iowa City in June and July. Despite warnings, both companies departed for the Salt Lake Valley too late in the season.

President Brigham Young first became aware of the perilous situation of these companies on October 4, 1856. The next day he stood before the Saints in Salt Lake City and said, “Many of our brethren and sisters are on the plains with handcarts, ... and they must be brought here; we must send assistance to them ... before the winter sets in.”

He asked the bishops to provide 60 mule teams, 12 or more wagons, and 12 tons (10,886 kg) of flour and proclaimed, “Go and bring in those people now on the plains.”

The combined number of pioneers in the Willie and Martin handcart companies was approximately 1,100. Some 200 of these precious Saints died along the trail. Without the timely rescue, many more would have perished.

The winter storms began nearly two weeks after the first rescuers left Salt Lake City. The accounts of members of the Willie and Martin companies describe devastating challenges after the storms began. These accounts also depict the great joy when the rescuers arrived.

Describing the arrival scene, Mary Hurren said: “Tears streamed down the cheeks of the men, and the children danced for joy. As soon as the people could control their feelings, they all

kivándorlást megfizethetőbbé tegye. A kézikocsik jóval kevesebbe kerültek, mint a szekerek és az ökrök.

Egy angliában lévő misszionárius, Millen Atwood azt mondta, hogy amikor bejelentették a kézikocsis tervet, az „úgy söpört végig, mint futótűz a száraz tarlón, és a szegény szentek szíve repesett az örömtől s a boldogságtól”. Sokan „éjt nappallá téve imádkoztak és böjtöltek, hogy kiváltságukban állhasson egyesülni fivéreikkel s nővéreikkel [a] hegyekben”.

A kézikocsis szentek többségének nehézségekben volt része, azonban elkerülték a komolyabb kedvezőtlen eseményeket. Ellenben két kézikocsis társaság, a Willie- és a Martin-féle társaság ki volt téve a fagyos időjárásnak, valamint éhezést és sok halálesetet szenvedett el.

Ezen utazók nagy része Angliából, Liverpoolból érkezett két hajó fedélzetén, 1856 májusában. Júniusban és júliusban érkeztek meg Iowa városába, a kézikocsis gyülekezőhelyre. A figyelmeztetések ellenére mindkét társaság útnak indult a Sóstó-völgy felé, bár már túlkéső volt hozzá az időnyben.

Brigham Young elnök 1856. október 4-én értesült először a társaságok veszedelmes helyzetéről. Másnap kiállt a szentek elé Salt Lake Cityben, és ezt mondta: „Testvéreink közül sokan a fennsíkon vannak kézikocsikkal, ...és ide kell hoznunk őket; segítséget kell nekik küldenünk, ...a tél beállta előtt.”

Megkérte a püspököket, hogy biztosítsanak hatvan öszvérfogatot, legalább tizenkét szekeret, valamint tizenegy tonna lisztet, majd kijelentette: „Menjetek, hozzátok ide a fennsíkon lévőket!”

Körülbelül 1100 fő tartozott együttesen a Willie- és a Martin-féle kézikocsis társaságokhoz. E drága szentek közül mintegy kétszázan életüket veszítették az út során. Az időben érkező megmentés hiányában még többen elvesztek volna.

A téli viharok nagyjából két héttel azután kezdődtek, hogy az első mentőalakulatok elindultak Salt Lake Cityből. A Willie- és a Martin-féle társaságok tagjainak a beszámolóik kétségbeejtő kihívásokról adnak számot a viharok beálltát követően. Ezek a beszámolók arról az örömről is írnak, mely a mentőalakulatok érkezését övezte.

A megérkezés jelenetét ecsetelve Mary Hurren ezt mondta: „A férfiak arcán könny patakzott, a gyermekek pedig örömtáncot jártak. Amint az emberek uralni tudták az érzéseiket,

knelt down in the snow and gave thanks to God.”

Two days later, the Willie company had to travel the most difficult part of the trail, going over Rocky Ridge, in a freezing storm. The last of them didn't reach camp until 5:00 the next morning. Thirteen people died and were buried in a common grave.

On November 7, the Willie company was nearing the Salt Lake Valley, but that morning there were still three deaths. Two days later, the Willie company finally reached Salt Lake, where they had a marvelous greeting and were welcomed into the homes of the Saints.

That same day, the Martin company was still 325 miles (523 km) back on the trail, continuing to suffer from cold and inadequate food. A few days earlier, they had crossed the Sweetwater River to reach what is now called Martin's Cove, where they hoped to find protection from the elements. One of the pioneers said, “It was the worst river crossing of the expedition.” Some of the rescuers—like my great-grandfather David Patten Kimball, who was just 17 years old, along with his young friends “George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor, and Ira Nebeker—spent hours in the frigid water,” heroically helping the company make the Sweetwater crossing.

While this event has received much attention, as I learned more about the rescuers, I realized that all of them were following the prophet and played critical roles in saving the stranded Saints. All the rescuers were heroic, as were the emigrants.

Studying their story, I appreciated the precious relationships and the long-term eternal vision among the emigrants. John and Maria Linford and their three sons were members of the Willie company. John died hours before the first rescuers arrived. He had told Maria that he was glad they had made the journey. “I shall not live to reach Salt Lake,” he said, “but you and the boys will, and I do not regret all we have gone through if our boys can grow up and raise their families in Zion.”

President James E. Faust provided this marvelous summary: “In the heroic effort of the handcart pioneers, we learn a great truth. All must pass through a refiner's fire, and the insignificant and unimportant in our lives can melt

letérdeltek a hóban, és hálát adtak Istennek.”

Két nappal később a Willie-féle társaságnak az út legnehezebb szakaszát kellett megtennie, át a Sziklás-dombháton, egy jeges viharban. A csapat utolsó tagjai másnap hajnali öt órakor érték csak el a tábort. Tizenhárom ember vesztette életét, és egy tömegsírba temették őket.

November 7-én a Willie-féle társaság már közeledett a Sóstó-völgy felé, de aznap reggel is meghalt három ember. Két nappal később a Willie-féle társaság végre elérte Salt Lake városát, ahol bámulatos üdvözlésben volt részük, és a szentek befogadták őket az otthonaikba.

Ugyanezen a napon a Martin-féle társaság még több mint 500 kilométerrel hátrébb tartott az úton, tovább szenvedve a hidegtől és az élelemhiánytól. Néhány nappal azelőtt átkeltek a Sweetwater-folyón, hogy elérjék a ma Martin-menedéknek nevezett helyet, ahol abban reménykedtek, hogy védelmet találnak az időjárástól. Az egyik pionír arról számolt be, hogy „ez volt az expedíció legborzalmasabb folyón való átkelése”. A mentőalakulat néhány tagja, mint a dédnagyapám, David Patten Kimball, aki akkor még csak 17 éves volt, a fiatal barátaival „George W. Grant[te], Allen Huntington[nal], Stephen Taylor[ral] és Ira Nebeker[rel] órákat töltött a fagyos vízben”, hőiesen segítve a társaságnak átkelni a Sweetwater-folyón.

Erről az eseményről már sok szó esett, ám amikor többet tudtam meg a mentőalakulatról, rájöttem, hogy mindannyian a prófétát követték, és létfontosságú szerepet játszottak a szorult helyzetbe került szentek megmentésében. Az összes megmentő hősie volt, ahogy a bevándorlók is.

A történetüket tanulmányozva nagyra becsültem a bevándorlókat összefűző értékes kapcsolatokat és a rájuk jellemző örökkévaló látásmódot. John és Maria Linford a három fiukkal egyetemben a Willie-féle társaság tagjai voltak. John pár órával az első mentőalakulatok érkezése előtt halt meg. Azt mondta Mariának, örül, hogy megtették az utat. „Nem érem meg, hogy lássam Salt Lake városát – magyarázta –, te és a fiúk viszont igen, és nem bánok semmit, amin keresztülmentünk, ha a fiaink Sionban nőhetnek fel és ott alapíthatnak családot.”

James E. Faust elnök ezt a bámulatos összegzést adta: „A kézikocsi pionírok hősie erőfeszítéseiből nagyszerű igazságot tanulunk. Mindannyiunknak át kell mennie a finomító tűzén, és ami jelentéktelen, illetve lényegtelen az éle-

away like dross and make our faith bright, intact, and strong. There seems to be a full measure of anguish, sorrow, and often heartbreak for everyone, including those who earnestly seek to do right and be faithful. Yet this is part of the purging to become acquainted with God.”

In His eternity-shaping Atonement and Resurrection, the Savior broke “the bands of death, having gained the victory over death” for everyone. For those who have repented of sins, He has “taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.”

Without the Atonement, we cannot save ourselves from sin and death. While sin can play a significant role in our trials, life’s adversities are compounded by mistakes, bad decisions, evil actions by others, and many things outside of our control.

Preach My Gospel teaches: “As we rely on Jesus Christ and His Atonement, He can help us endure our trials, sicknesses, and pain. We can be filled with joy, peace, and consolation. All that is unfair about life can be made right through the Atonement of Jesus Christ.”

During this Easter season, our focus is on the Savior and His atoning sacrifice. The Atonement provides hope and light at a time that for many seems dark and dreary. President Gordon B. Hinckley declared, “When all of history is examined, ... [there is] nothing ... so wonderful, so majestic, so tremendous as this act of grace.”

I share three recommendations which I think are particularly relevant for our day.

First, do not underestimate the importance of doing what we can to rescue others from physical and especially spiritual challenges.

Second, gratefully accept the Savior’s Atonement. We all should strive to exhibit joy and happiness even as we face the challenges of life. Our goal should be to live optimistically on the sunny side of the street. I have observed my precious companion, Mary, do this her entire life. I have appreciated her sparkling, uplifting approach even as we have faced problems throughout the years.

tünkben, az kiég belőle, mint a salak, a hitünket ragyogóvá, töretlenné és erőssé téve. Úgy tűnik, mindenkinek teljes mértékben kijut a gyötrődésből, bánatból és gyakori szívfájdalomból, még azoknak is, akik őszintén igyekeznek helyesen cselekedni és hithűnek lenni. Ez azonban a megtisztítás része, hogy megismerjük Istent.”

Az örökkévalóságot alakító engesztelésében és feltámadásában a Szabadító „a halál felett győzedelmeskedve széttör[te] a halál kötelékeit” mindenki számára. Azok számára pedig, akik bűnbánatot tartanak, „magára [vette] a gonoszágukat és a vétkeiket, megváltva őket, és kielégítve az igazságosság követelményeit”.

Az engesztelés nélkül nem menekülhetünk meg a bűntől és a haláltól. Bár a bűn jelentőségteles szerepet játszhat a próbatételeinkben, az élet megpróbáltatásait a hibák, rossz döntések, mások gonosz cselekedetei és számos más olyan dolog fokozza, amelyek fölött nincs uralmunk.

A Prédikáljátok evangéliumomat! ezt tanítja: „Amikor Jézus Krisztusra és az Ő engesztelésére támaszkodunk, Ő képes segíteni nekünk, hogy kitartsunk a megpróbáltatásainkban, a betegségeinkben és a fájdalmainkban. Öröm, békesség és vigasz tölthet el bennünket. Az élet minden igazságtalansága helyrehozható Jézus Krisztus engesztelése által.”

Ebben a húsvéti időszakban a figyelmünk a Szabadítóra és az Ő engesztelő áldozatára irányul. Az engesztelés reményt és világosságot nyújt egy olyan időben, mely sokak számára sötétnek és sivárnak tűnik. Gordon B. Hinckley elnök kijelentette: „[A]z egész történelmet megvizsgálva... semmi [nem] olyan csodálatos, olyan fenséges, olyan óriási, mint a kegyelem e cselekedete.”

Három olyan javaslatot osztanék meg, amelyek különösen vonatkoznak napjainkra.

Először is, ne becsüljétek alá annak a fontosságát, miszerint minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk azért, hogy megmentsünk másokat a fizikai és különösen a lelki kihívásaikból!

Másodszor, hálásan fogadjátok el a Szabadító engesztelését. Mindnyájunknak igyekeznünk kell örömet és boldogságot tanúsítani, még akkor is, amikor épp az élet kihívásaival nézünk szembe. Legyen az a célunk, hogy derűlátóan éljünk az élet napos oldalán. Megfigyeltem, becses társamat, Maryt, ahogy egész életében így tesz. Méltányolom a lelkes, felemelő hozzáállását, melyet még akkor is tanúsított, amikor az évek során gondokkal néztünk szembe.

My third counsel is to set aside consistent time to faithfully contemplate the Savior's Atonement. There are many ways to do this in our personal religious observance. However, attending sacrament meeting and partaking of the sacrament are especially significant.

Equally important is regular attendance in a temple where possible. The temple provides a continuing remembrance of the Savior's Atonement and what it overcomes. And, even more important, temple attendance allows us to provide a spiritual rescue for our deceased loved ones and more distant ancestors.

President Russell M. Nelson, at our last conference, emphasized this principle and added, "[Temple] blessings ... help to prepare a people who will help prepare the world for the Second Coming of the Lord!"

We must never forget the sacrifices and examples of prior generations, but our adulation, appreciation, and worship should be centered on the Savior of the world and His atoning sacrifice. I testify that the key to the Father's plan of happiness is the Atonement wrought by our Savior, Jesus Christ. He lives and guides His Church. The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. In the name of Jesus Christ, amen.

A harmadik tanácsom az, hogy következetesen különítsetek el időt a Szabadító engesztelése feletti hithű elmélkedésre. Ez számos módon elvégezhető a személyes vallásgyakorlásunk során. Mindamellet az úrvacsorai gyűlésen való részvétellel és az úrvacsoravétel kiemelkedő fontosságú.

Ugyanilyen fontos a rendszeres templomlátogatás, ahol ez megoldható. A templom folyamatos emlékeztetőt nyújt a Szabadító engesztelésére, valamint arra, hogy az mit győz le. Még ennél is fontosabb viszont a templomlátogatás által nyújtott lehetőségünk arra, hogy lelki megmentést biztosítsunk az elhunyt szeretteink és a távolabbi őseink számára.

Russell M. Nelson elnök is kihangsúlyozta ezt a tantételt a legutóbbi konferenciánkon, hozzátéve, hogy a „[templomi] áldások segítenek... felkészíteni egy olyan népet, akik segítenek majd felkészíteni a világot az Úr második eljövetelére”.

Bár soha nem szabad megfeledkeznünk a korábbi nemzedékek áldozatairól és példáiról, a dicsőítésünknek, megbecsülésünknek és hódolatunknak a világ Szabadítójára és az Ő engesztelő áldozatára kell összpontosítania. Bizonyágot teszem, hogy az Atya boldogságtervének a kulcsa a Szabadító Jézus Krisztus által véghez vitt engesztelés. Ő él, és vezeti az egyházát. Jézus Krisztus engesztelése biztosítja a legfőbb megmentést azon próbatételekből, amelyekkel ebben az életben szembenézünk. Jézus Krisztus nevében, ámen.